

Kniha Joel a laodicejská cirkev adventistov siedmeho dňa – číslo dvadsaťšesť

Jeff Pippenger

2026-01-12

Číslo dvadsaťšesť

Štyri pokolenia v Joelovi predstavujú postupné ničenie Božej vinice od roku 1863 až po nedeľný zákon. Číslo štyri taktiež symbolizuje štyri vlastnosti Kristovho charakteru. Cherubíni vo svätyni majú štyri podoby tváre a tieto podoby zodpovedajú štvornásobnému rozdeleniu starovekého Izraela pri jeho táborení okolo svätyne. Predstavujú tiež štyri evanjeliá.

A čo sa týka podoby ich tváří, tie štyri mali tvár človeka a tvár leva na pravej strane; a tie štyri mali tvár vola na ľavej strane; tie štyri mali aj tvár orla. Ezechiel 1:10.

A prvá bytosť bola podobná levovi, druhá bytosť podobná teľaťu, tretia bytosť mala tvár ako človek a štvrtá bytosť bola podobná letiacemu orlovi. Zjavenie 4,7.

Biblia (Numeri 2) opisuje 12 kmeňov (okrem Léviho, ktorý táboril bezprostredne okolo svätostánku) usporiadaných do štyroch táborov po troch kmeňoch, rozmiestnených na štyroch svetových stranách okolo svätyne, každý pod svojou zástavou, čiže zástavou alebo znamením. Toto usporiadanie vytváralo symbolickú paralelu, v ktorej pozemský tábor zrkadlí nebeský trón strážený cherubínmi.

Júda bol obrátený na východ, k vychádzajúcemu slnku pri vchode do svätyne. Zástavou Júdu bol lev, lebo predstavuje Leva z kmeňa Júdovho. Dva kmene s Júdom boli Izachar a Zebulun. Vo videní Jána bola prvá bytosť ako lev, tak ako cherubi u Ezechiela mali tvár leva. Rúben, symbol človeka, bol na juhu so Simeonom a Gádcom. Na západe bol Efraim, s Benjaminom a Menašem, predstavovaný volom. Na severe bol Dan, s Ašérom a Naftalim, predstavovaný orlom. Spojenie kmeňov so štyrmi tvármi nebeskej svätyne je znázornené v štyroch evanjeliách.

Matúš je Lev z kmeňa Júdu, Marek je obetný vôl, Lukáš človek a Ján vysoko letiaci orol. Kristus ako Lev z kmeňa Júdu sa sám definuje ako Ten, ktorý zapečatuje a odpečatuje svoje prorocké Slovo. Evanjelium podľa Matúša obsahuje viac priamych odkazov na naplnenie mesiášskych prorociev (12) než ostatné tri evanjeliá dohromady. Nie je to ani zďaleka tesné.

Evanjelium podľa Matúša predstavuje Božie prorocké Slovo. Lukáš, ktorý bol lekárom, podáva svoje evanjelium z perspektívy Krista ako Syna človeka, lebo Lukáš je tvárou človeka. Marek podáva svoje evanjelium o Kristovi z perspektívy obetného daru, ktorý Kristus predstavoval, lebo Marek je vôl. Ján je vysoko letiaci orol, ktorý vo svojom podaní evanjelia o Kristovi predstavil hlboké Božie veci.

Je dôležité porozumieť Evanjeliu podľa Matúša tak, ako je predstavené v prorockom Slove. Evanjelium podľa Matúša je Lev z kmeňa Júdovho, Pán svojho prorockého Slova, Obdivuhodný Počtár tajomstiev, Obdivuhodný Jazykovedec, Ten, ktorý zapečatuje a odpečatuje svoje Slovo.

Ježiš je Alfa i Omega a On je Slovo. Prvá kniha Nového zákona a posledná kniha Nového zákona sú prorocké knihy. Väčšina túto skutočnosť o knihe Zjavenia pozná, no možno si neuvedomili, že Matúš je alfou Nového zákona, a preto musí byť v súlade s omegou Nového zákona. Musí predstavovať koniec, ktorým je kniha Zjavenia.

Preto keď v Matúšovi nachádzame paralelnú líniu zmluvných dejín z knihy Genezis, predloženú v kapitolách jedenásť až dvadsaťdva, nie je to nič menšie než pravda, ktorú rozpečatuje Lev z pokolenia Matúša. Dvanásť kapitol zmluvných dejín, ktoré sú predstavené v Genezis, Matúšovi a Zjavení, sa teraz rozpečatuje a to, čo rozpoznávame, je, že dvadsiata tretia kapitola Matúša predstavuje oddelenie múdrych a bláznivých v podobenstve o vinici. Osem beda nad ľudom bývalej zmluvy, ktoré nachádzajú svoj prorocký protipól v ôsmich dušiach predstavujúcich sto štyridsaťštyri tisíc, ktorí vstupujú do korábu bezpečia. Číslo 23 je znázornením diela, ktoré sa začalo v nebeskej svätyni, keď 2300 dní dosiahlo svoj záver 22. októbra 1844, a znovu sa tak stane pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone. Kapitola 23 označuje túto pravdu.

Dvadsiata štvrtá kapitola sa odohráva práve vtedy, keď Kristus práve ukončil svoj rozhovor s odpadlíckym Izraelom a naposledy opustil židovský chrám. Číslo 24 je symbolom prechodu starovekého Izraela na novodobý Izrael, teda samotného bodu v prorockých dejinách, na ktorom Kristus stál, keď predniesol svoje poslanstvo v Matúšovi dvadsaťštyri. Prorocké poslanstvo Matúša 24 je božským znázornením metodológie „riadok na riadok“, ktoré sa osobitne vzťahuje na dejiny milleritov, a teda aj na dejiny sto štyridsaťštyritisíc. Číslo 24 je znázornené cirkvou zo Zjavenia dvanásť, ktorá stojí na mesiaci odrážajúcom svetlo Slnka spravodlivosti. Na jej hlave je dvanásť hviezd, ktoré predstavujú 24, lebo ona predstavuje dejiny vedúce k narodeniu Krista, keď sa 12 kmeňov starovekého Izraela malo stať dvanástimi učeníkmi novodobého Izraela. V dvadsiatej štvrtej kapitole sú predstavené dejiny milleritov od roku 1798 až po veľké sklamanie. Potom prichádza Matúš 25.

Číslo 25 je symbolom Levitov, či už dobrých alebo zlých, no rovnako významne predstavuje oddelenie múdrych a bezbožných Levitov. Matúš 25 na základe troch svedkov, čiže troch podobenstiev, označuje proces oddeľovania, ktorý je znázornený číslom dvadsaťpäť. Podobenstvo o desiatich pannách, prirodzene, predstavuje dejiny milleritov a tiež dejiny stoštyridsiatich štyroch tisícov. Tieto dejiny sú dejinami prvého anjela, podobenstvo o talentoch je druhým anjelom a podobenstvo o ovciach a kozloch je súdom tretieho anjela.

Dvadsiata šiesta až dvadsiata ôsma kapitola podávajú dejiny od Paschy až po poverenie evanjelia po ukrižovaní.

A stalo sa, keď Ježiš dokončil všetky tieto reči, že povedal svojim učeníkom: Viete, že o dva dni bude sviatok Veľkej noci a Syn človeka bude vydaný, aby bol ukrižovaný. Matúš 26,1.2.

Zhrnutím rozličných medzníkov v 26. kapitole je sprisahanie zabiť Ježiša vo veršoch tri až päť. Potom je Ježiš pomazaný v Betánii vo veršoch šesť až trinásť. Vo veršoch štrnásť až šestnásť Judáš zrádza Krista za tridsať strieborných. Potom prišla Pascha s Jeho učeníkmi vo veršoch sedemnásť až dvadsaťpäť. Vo veršoch dvadsaťšesť až dvadsaťdeväť Ježiš ustanovuje Večeru Pánovu a vo verši tridsať Ježiš predpovedá Petrovo zapretie. Vo veršoch tridsaťšesť až štyridsaťšesť je Ježiš v

Getsemane. Vo veršoch štyridsaťsedem až päťdesiatšesť je Ježiš zatknutý, potom vo veršoch päťdesiatšedem až šesťdesiatosem stojí Ježiš pred Kaifášom a Sanhedrinom. Od verša šesťdesiatdeväť je predstavené Petrovo zapretie Krista. Kapitola obsahuje desať osobitných medzníkov, ktoré sa majú opakovať v posledných dňoch.

Dvadsať siedma kapitola má takisto desať zreteľne odlišných medzníkov. Ježiš je vydaný Pilátovi, potom sa Judáš obesí, potom je Ježiš predvedený pred Piláta, potom je vybraný Barabáš, Pilát vydáva Ježiša na ukrižovanie, potom je Ježiš vysmievaný, potom nasleduje ukrižovanie, potom Ježišova smrť, potom je Ježiš pochovaný a napokon stráž pri hrobe vydáva svedectvo.

Dvadsať ôsma kapitola má len tri medzníky; prvým je vzkriesenie, po ktorom nasleduje lož Sanhedrinu a potom veľké poverenie. Tri kapitoly s dvadsiatimi tromi odlišnými medzníkmi kríža, ktoré sa budú opakovať v dejinách sto štyridsiatich štyroch tisíc.

Matúš 26 – Desať medzníkov

1. Sprisahanie veľkňazov a starších zabiť Ježiša (vv. 3–5)
2. Pomazanie v Betánii ženou s alabastrovou nádobkou (v. 6–13)
3. Júda súhlasí, že zradí Ježiša za 30 strieborných (vv. 14–16)
4. Príprava a slávenie Paschy s učeníkmi (v. 17–25)
5. Ustanovenie Pánovej večere (v. 26–29)
6. Predpoveď Petrovho zapretia (vv. 30–35)
7. Smrteľná úzkosť v Getsemane (vv. 36–46)
8. Zrada a zatknutie Ježiša (v. 47–56)
9. Ježiš pred Kaifášom a Sanhedrinom (v. 57–68)
10. Petrovo trojnásobné zapretie (v. 69–75)

Matúš 27 – Desať orientačných bodov

1. Ježiš vydaný Pilátovi (v. 1–2)
2. Judášova ľútosť a samovražda (v. 3–10)
3. Ježiš pred Pilátom – formálny rímsky súdny proces (vv. 11–14)
4. Voľba Barabáša namiesto Ježiša (vv. 15–26)
5. Pilát vydáva Ježiša na ukrižovanie (zahrnuté do prepustenia Barabáša)
6. Posmievanie a bičovanie vojakmi (vv. 27–31)
7. Ukrižovanie (vv. 32–44)
8. Smrť Ježiša (vv. 45–50)
9. Nadprirodzené znamenia a pohreb Jozefom z Arimatie (vv. 51–61)
10. Postavenie stráže pri hrobe (vv. 62–66)

Matúš 28 – Tri orientačné body

1. Vzkriesenie a prázdny hrob (v. 1–10)
2. Lož veľkňazov a starších vojakom (v. 11–15)
3. Veľké poverenie (v. 16–20)

Tak ako Kristova skúsenosť od pomazania v Betánii až po Veľké poverenie označila záver Jeho pozemskej služby a začiatok evanjelia pre všetky národy, tak sa tie isté medzníky opakujú aj v skúsenosti Božieho ostatku, keď sa približuje k záveru doby milosti a k svojmu konečnému triumfu.

Kapitoly dvadsaťšesť až dvadsaťosem predstavujú dejiny Paschy usporiadané podľa 23 odlišných orientačných bodov, ktoré sa opakujú v dejinách vedúcich k nedeľnému zákonu a nasledujúcich po ňom.

„Príchod Krista ako nášho veľkňaza do najsvätejšieho oddelenia na očistenie svätyne, predstavený v Danielovi 8:14; príchod Syna človeka k Starodávnemu dňov, ako je opísaný v Danielovi 7:13; a príchod Pána do Jeho chrámu, predpovedaný Malachiášom, sú opismi tej istej udalosti; a to je tiež znázornené príchodom ženícha na svadbu, ktorý Kristus opísal v podobenstve o desiatich pannách v Matúšovi 25.“ Veľký spor, 427.

Koniec 2300 dní 22. októbra 1844 sa opakuje pri nedeľnom zákone. Dvadsaťtri medzníkov nachádzajúcich sa v posledných troch kapitolách Matúša označuje drahocennú krv, ktorá je použitá na spojenie božstva s ľudstvom.

„Kristovo prihováranie sa v prospech človeka vo svätyni na výsostiach je pre plán spasenia také nevyhnutné, ako bola nevyhnutná Jeho smrť na kríži. Svojou smrťou začal to dielo, ktoré po svojom vzkriesení vystúpil dokončiť v nebi. Vierou musíme vstúpiť za oponu, „kam za nás vošiel predchodca“. Hebrejom 6:20. Tam sa odráža svetlo z kríža Kalvárie. Tam môžeme získať jasnejší vzhľad do tajomstiev vykúpenia. Spasenie človeka sa uskutočňuje za nekonečnú cenu pre nebo; prinesená obeť zodpovedá najširším požiadavkám prestúpeného Božieho zákona. Ježiš otvoril cestu k Otcovmu trónu a skrze Jeho prostredníctvom môže byť pred Boha predložená úprimná túžba všetkých, ktorí k Nemu prichádzajú vo viere.“ Veľký spor vekov, 489.

Dvadsať tretia kapitola Matúša zdôrazňuje odsúdenie falošného kňazstva. Kapitoly dvadsaťšesť až dvadsaťosem sú omegou k dvadsiatej tretej kapitole. Falošní Léviuoci, stupňujúca sa vzburá starých mužov počas štyroch generácií, vytvorili medzníky v posledných troch kapitolách.

Dvadsať štvrtá kapitola označuje metodiku „riadok za riadkom“ za metodiku Krista, keď používa zničenie Jeruzalema na opis vecí, ktoré sú, vecí, ktoré boli, a vecí, ktoré budú.

Pád Jeruzalema v roku 70 po Kr. nastal v ten istý deň roka, v ktorý bolo Jeruzalem po prvý raz zničené Nabuchodonozorom. Zničenie Jeruzalema Nabuchodonozorom patrilo minulým dejinám a dejiny Kristove, keď Titus dobyl Jeruzalem, predobrazovali koniec sveta. Matúš 24 vyzdvihuje metodológiu „riadok za riadkom“, čím označuje „metodológiu“ za prvok prorockého svedectva.

Práve v 24. kapitole Kristus poukazuje na nevyhnutnosť porozumieť „ohavnosti spustošenia“, o ktorej hovoril prorok Daniel, teda samotnému základnému porozumeniu Williama Millera a symbolu, ktorý ustanovuje videnie v Danielovi. Predstavuje to aj vzburu adventizmu, keďže odmietli milleritické porozumenie „ustavičnej služby“ v knihe Daniel, a tak sa stali účastníkmi mocného bludu z 2. Tesaloničanom, druhej kapitoly. Táto kapitola je priamo spojená s Lukášom 21, čím označuje obdobie od 11. augusta 1840 do 22. októbra 1844, ktoré je typom obdobia od 11. septembra až po nedeľný zákon. Spája sa aj s „časmi pohanov“ v Lukášovi 21,24, čo je jeden z hlavných kľúčov k odomknutiu „siedmich časov“ Mojžiša, a zároveň sa to zhoduje s meraním chrámu v Zjavení 11.

Počnúc dvadsiatou tretou kapitolou, po nej nasledujú 24. a 25. kapitola, a potom sa uzatvára kapitolami 26 až 27, troma kapitolami, ktoré obsahujú dvadsaťtri orientačných bodov, ktoré sú omegou k alfe dvadsiatej tretej kapitoly. Dvadsať šiesta kapitola pripočítaná k dvadsiatej siedmej a dvadsiatej ôsmej sa rovná „81“, čo je symbol kňazstva. Na základe troch svedkov (Genesis, Matúš a Zjavenie) kapitoly 11 až 22 tvoria jednu líniu. Kapitoly 23 až 28 sú líniou pravdy, ktorá sa začína 23 a končí 23.

Prvých desať kapitol je prvou z troch prorockých línií v Evanjeliu podľa Matúša. Desať kapitol, po nich dvanásť kapitol, po nich šesť kapitol. Inšpirácia nás poučuje, že všetky knihy Biblie sa stretávajú a končia v Zjavení, a preto sa všetky knihy Biblie stretávajú a končia v Matúšovi. Matúš ako tvár leva z pokolenia Júdu označuje dvanásť odlišných mesiášskych prorociev a týchto dvanásť úsekov vytvára medzníky dejín milleritov a sto štyridsiatich štyroch tisíc. Tak ako sa kniha Zjavenia začína zjavením Ježiša Krista, prvá kapitola Matúša predstavuje zjavenie Ježiša Krista, ktoré sa spája so životom a svedectvom Mojžiša, s dejinami antikrista, pričom označuje tri prvky víťaznej cirkvi, predstavené prorokom, kňazom a kráľom.

Matúš začína zjavením Ježiša Krista v kontexte Božej zmluvy s vyvoleným ľudom. Od Abraháma po Dávida bolo štrnásť pokolení, od Dávida po babylonské zajatie bolo štrnásť pokolení a od Babylona po Krista je ďalších štrnásť pokolení. Rodokmeň Krista v Matúšovi je v súlade s Mojžišom, lebo Mojžiš je alfa Krista, omega. Mojžišov život v trvaní stodvadsiatich rokov je v súlade so stodvadsiatimi rokmi času skúšky v dejinách Noacha. Noachova zmluva je teda spojená so zmluvou vyvoleného ľudu. Stodvadsať rokov Mojžiša predstavuje tri obdobia po štyridsať rokov, ktoré sa uzavreli tým, že Mojžiš na konci štyridsiatich rokov zabil Egyptana a prvorođený, faraón i jeho vojsko boli zabití na konci druhého obdobia štyridsiatich rokov. Druhé obdobie štyridsiatich rokov sa skončilo vzburou v Kádeši a tretie obdobie štyridsiatich rokov sa skončilo druhou vzburou v Kádeši. Všetky tri prorocké línie alfy sa končia v Kádeši a tri prorocké línie Matúšovho rodokmeňa sa končia pri Dávidovi, babylonskom zajatí a Poslovi zmluvy.

Keď je alfa Mojžiša zosúladená s omegou Krista, jestvuje šesť svedkov Kádeša, ktorými sú rok 1863 a nedeľný zákon. Matúšov rodokmeň umiestňuje kráľa Dávida do Kádeša, kde je odpadlícky adventizmus odvedený do Babylona, zatiaľ čo Kristus potvrdzuje zmluvu so sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi. Tým, že je Dávid umiestnený k nedeľnému zákonu, je ustanovený druhý svedok Dávida, pričom Dávid je jedným z troch ľudských predstaviteľov, ktorí začali slúžiť, keď mali tridsať rokov. Kristus, Dávid, Jozef a Ezechiel všetci začali svoje dielo vo veku tridsiatich rokov.

Spolu títo štyria tridsaťroční, ktorí začali slúžiť, predstavujú spojenie božstva s ľudstvom, keď je bojujúca cirkev premenená na cirkev víťaznú. Táto cirkev sa skladá z proroka, kňaza a kráľa. Premena je vyznačená pri nedeľnom zákone, ktorý je zároveň aj Kádešom, takže Dávid v Matúšovom rodokmeni je zosúladený s tridsaťročným Dávidom.

Tridsať rokov prípravy je v súlade so štyristotridsiatimi rokmi Abrahámovej zmluvy, ako aj s vekom kňaza a s 1290 rokmi z Daniel 12:11. V nasledujúcom článku budeme skúmať každé z týchto dvanástich mesiašských prorociet v Matúšovom evanjeliu. Najprv identifikujeme tri prorocké línie v Matúšovi: kapitoly jedna až desať, potom kapitoly jedenásť až dvadsaťdva a napokon dvadsaťtri až dvadsaťosem.

„Istý čas po sklamaní v roku 1844 som spolu s adventným spoločenstvom zastávala názor, že dvere milosti sa vtedy pre svet navždy zavreli. Toto stanovisko bolo prijaté skôr, než mi bolo dané moje prvé videnie. Bolo to svetlo, ktoré mi dal Boh, čo napravilo náš omyl a umožnilo nám uvidieť pravé postavenie.

„Stále verím v teóriu zavretých dverí, nie však v tom zmysle, v akom sme tento výraz spočiatku používali my, ani v tom, v akom ho používajú moji odporcovia.“

„Za dní Noema boli zatvorené dvere. V tom čase došlo k odňatiu Ducha Božieho od hriešneho pokolenia, ktoré zahynulo vo vodách Potopy. Sám Boh dal Noemovi posolstvo o zatvorených dverách: ‚Môj Duch sa nebude naveky prieť s človekom, lebo je telo; jeho dni však bude sto dvadsať rokov‘ (Genesis 6:3).“

„Vo dňoch Abraháma boli zatvorené dvere. Milosť prestala prosieť za obyvateľov Sodomy a všetci okrem Lota, jeho ženy a jeho dvoch dcér boli pohltení ohňom zoslaným z neba.

„Za dní Krista boli dvere zatvorené. Syn Boží vyhlásil neveriacim Židom tej generácie: ‚Váš dom vám zostáva pustý‘ (Matúš 23:38).“

„Hľadiac dolu prúdom času až k posledným dňom, tá istá nekonečná moc prostredníctvom Jána vyhlásila: ‚Toto hovorí ten, ktorý je svätý, pravdivý, ktorý má Dávidov kľúč, ktorý otvára, a nikto nezatvára, a zatvára, a nikto neotvára‘ (Zjavenie 3:7).“

„Vo videní mi bolo ukázané, a stále verím, že v roku 1844 boli zatvorené dvere. Všetci, ktorí videli svetlo posolstiev prvého a druhého anjela a zavrhlí toto svetlo, boli ponechaní v tme. A tí, ktorí ho prijali a prijali Ducha Svätého, ktorý sprevádzal zvestovanie posolstva z neba, a ktorí sa potom zriekli svojej viery a svoje skúsenosti vyhlásili za blud, tým zavrhlí Božieho Ducha, a ten sa už za nich neprihováral.

„Tí, ktorí nevideli svetlo, neniesli vinu za jeho odmietnutie. Iba tú skupinu, ktorá pohrdla svetlom z neba, nemohol Duch Boží zasiahnuť. A do tejto skupiny patrili, ako som uviedla, tak tí, ktorí odmietli prijať posolstvo, keď im bolo predložené, ako aj tí, ktorí ho po prijatí neskôr zavrhlí vo viere. Títo mohli mať podobu zbožnosti a vyznávať, že sú nasledovníkmi Krista; ale keďže nemali živé spojenie s Bohom, padli by do zajatia satanových zvodov. Tieto dve skupiny sú predstavené vo videní — tí, ktorí vyhlásili svetlo, ktoré nasledovali, za blud, a bezbožní zo sveta, ktorí po odmietnutí svetla boli Bohom odmietnutí. O tých, ktorí svetlo

nevideli, a preto neniesli vinu za jeho odmietnutie, sa tu nehovorí.“ Selected Messages, kniha 1, 62, 63.

„Sú to tí, ktorí vierou nasledujú Ježiša vo veľkom diele zmierenia, čo prijímajú úžitok z Jeho príhovornej služby v ich prospech, zatiaľ čo tí, ktorí odmietajú svetlo, ktoré zjavuje toto dielo služby, z neho nijaký úžitok nemajú. Židia, ktorí odmietli svetlo dané pri prvom Kristovom príchode a odmietli veriť v Neho ako v Spasiteľa sveta, nemohli prostredníctvom Neho prijať odpustenie. Keď Ježiš pri svojom nanebovstúpení vstúpil skrze svoju vlastnú krv do nebeskej svätyne, aby na svojich učeníkov vylial požehnania svojej príhovornej služby, Židia zostali v úplnej temnote, aby ďalej pokračovali vo svojich neužitočných obetiach a daroch. Služba predobrazov a tieňov sa skončila. Tie dvere, ktorými ľudia predtým nachádzali prístup k Bohu, už neboli otvorené. Židia Ho odmietli hľadať jedinou cestou, ktorou Ho vtedy bolo možné nájsť, prostredníctvom služby vo svätyni v nebi. Preto nenašli spoločenstvo s Bohom. Pre nich boli dvere zatvorené. Nemali poznanie Krista ako pravej obete a jediného prostredníka pred Bohom; preto nemohli prijať úžitok z Jeho príhovornej služby.“

„Stav neveriacich Židov znázorňuje stav ľahostajných a neveriacich medzi vyznávajúcimi kresťanmi, ktorí v dobrovoľnej nevedomosti prehliadajú dielo nášho milosrdného Veľkňaza. V predobraznej službe, keď veľkňaz vstupoval do svätyne svätých, od celého Izraela sa vyžadovalo, aby sa zhromaždil okolo svätyne a tým najslávnostnejším spôsobom pokoril svoje duše pred Bohom, aby prijal odpustenie svojich hriechov a nebol vyťatý zo zhromaždenia. O čo nevyhnutnejšie je v tento protipredobrazný Deň zmierenia, aby sme rozumeli dielu nášho Veľkňaza a vedeli, aké povinnosti sa od nás vyžadujú.“

„Ľudia nemôžu beztrestne odmietat' varovanie, ktoré im Boh vo svojom milosrdenstve posiela. V Noachových dňoch bolo svetu poslané posolstvo z neba a ich spasenie záviselo od toho, ako sa k tomuto posolstvu postavili. Pretože varovanie odmietli, Duch Boží bol od hriešneho pokolenia odňatý a zahynuli vo vodách potopy. V čase Abraháma prestalo milosrdenstvo naliehať na vinných obyvateľov Sodomy a všetci okrem Lota s jeho manželkou a dvoma dcérami boli pohltení ohňom zoslaným z neba. Tak bolo aj v dňoch Krista. Boží Syn vyhlásil neveriacim Židom tej generácie: ‚Váš dom vám zostáva pustý.‘ Matúš 23:38. Hľadiac na posledné dni tá istá Nekonečná Moc vyhlasuje o tých, ktorí ‚neprijali lásku pravdy, aby mohli byť spasení‘: ‚A preto im Boh pošle mocné poblúdenie, aby verili lži, aby boli odsúdení všetci, ktorí neuverili pravde, ale našli zaľúbenie v nepravosti.‘ 2 Tesaloničanom 2:10–12. Keď odmietajú učenie Jeho slova, Boh odníma svojho Ducha a ponecháva ich klamom, ktoré milujú.“ Veľký spor vekov, 430, 431.